SVOBODA — СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 85. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MAY 6, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 6-го ТРАВНЯ 1993. Ч. 85. РІК С.

ВШАНОВУЮТЬ ЖЕРТВ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ

Київ (УНІАР). — Тут 30-го квітня в приміщенні Кабінету Міністрів України відбулася пресова конференція у зв'язку з відзначенням 60-ої річниці Великого голоду в Україні.

Виступив віцепрем'єр-міністер з питань гуманітарної політики Микола Жулинський. Він сказав, що нечуваний за своїм розмахом масовий ґеноцид, здійснений в Україні у 1932—33 роках, повинен бути рішуче засуджений. Нарід повинен знати правду про голод, сказав Жулинський, і цю правду повинен знати ввесь світ. „Лише правда допоможе утверджувати народну віру, щоб змінювати нашу державу. Тільки незалежна держава є ґарантом того, щоб подібні жахи не повторилися".

Тим часом в обласних і районних містах України вже від початку року проводяться різні заходи для відзначення 60-их роковин голоду: відкривають пам'ятники, впорядковують могили, проводять конференції, віча, відправляються Панахиди в місцях масових поховань.

В останні дні для вшанування пам'яті жертв голоду відбувся вечір у Магдалинівці Дніпропетровської області. Акцію зорганізував журналіст Анатолій Безуглий та активісти УПЦ і НРУ. Перед присутніми виступили свідки тих подій, яким пощастило вижити.

У Нових Санжарах Полтавської области 2-го травня відбулося віче, присвячене 60-им роковинам Великого голоду і встановлено пам'ятний хрест. Подібні акції проходять в багатьох селах і містах та триватимуть до осени.

Відкрилась европейська конференція ЮНЕСКО

Київ (УНІАР). — Тут 3-го травня розпочалася загальноевропейська конференція клюбів ЮНЕСКО. Учасників конференції привітав Президент України Леонід Кравчук. Він заявив, що Україна, як одна з країн-засновниць ООН, готова взяти найактивнішу участь у вирішенні світових і загальноевропейських проблем.

В той самий день керівник постійного представництва ООН в Києві Стівен Бравн та голова Національного центру здійснення міжнародної технічної допомоги Україні Леонід Кістерський підписали меморандум про взаєморозуміння між українським Урядом і представником ООН в Україні. Організація Об'єднаних Націй та її спеціялізовані аґенції підтримуватимуть процес економічних реформ в Україні шляхом надання технічної допомоги. В рамках цієї допомоги розпочнеться втілення комплексного проєкту, головним завданням якого є надання консультативних послуг і навчання кадрів.

ЗРОСТАЄ БЕЗРОБІТТЯ

Київ (УНІАР). — За даними Міністерства Праці число безробітних в Україні постійно зростає. Найбільш напружене становище на заході України, де безробіття становлять 40 відсотків із загального числа безробітних. Наприклад, в Івано-Франківській, Львівській, Тернопільській областях безробітних у дватри рази більше, ніж в цілій Україні.

Розпочалися слухання про злочини КПСС-КПУ

Тернопіль (УНІАР). — Тут 2-го травня відбулося перше обговорення злочинів КПСС-КПУ. Виступили свідки, які розповіли про репресії та про голод в Україні. Учасники конференції постановили продовжити збір свідчень і щонеділі проводити такі слухання в приміщенні місцевої управи Народного Руху України.

Великодній ярмарок в УМ пройшов з успіхом



Організаторки великоднього базару в УМ А. Алиськевич (посередині), О. Левицька (справа). Побіч них працівник УМ Д. Байко.

Ню Йорк, Н. Й. (О. Кузьмович). — Український Музей в Ню Йорку та його гурт ентузіясток із членів Управи і окремого Комітету для розбудови музею не зупиняється у своїй праці, шукаючи все нових засобів для зібрання фондів на будові і для зацікавлення музеєм і його майбутнім, як культурної амбасади у метрополії світу.

Саме в цілі дальшої популяризації цієї ідеї члени Будівельного Комітету та Управа УМ влаштували в суботу, 10-го квітня, у своїх теперішніх приміщеннях при 203 Другій авеню вели-

(Закінчення на стор. 3)

Юна бандуристка привітала матерів

Ню Йорк. — Тут у неділю, 2-го травня, в Катедрі св. Володимира на 82-ій вулиці в Мангеттені відбулася Служба Божа і Парафіяльне Свячене, а також відзначення Дня Матері. Молебень, присвячений Божій Матері відправили отець-протопресвітер Володимир Базилевський і отець-диякон Андрій Кулик.

Після Богослуження парафіяни і гості приступили з Молитвою до Свяченого і відзначили День Матері. Головним промовцем і ведучим був Олександер Редько, який зауважив, що народ наш завжди вважав своєю покровителькою Матір Божу, завжди шанував її, та і матерів своїх в Україні люди шанують, і привчають до цього дітей. Виступ О. Редька був щедро насичений цитатами з клясичних творів про Матір Божу, про Матір-Україну та про Матір-людину. З короткими привітаннями виступили Раїса Руденко і Валентина Юрченко.

Окрасою свята була талановита юна бандуристка з України Оксана Ковганич, яка виступила зі святковим концертом. Вона співала і грала на бандурі так чудово, що заворожила присутніх, які нагороджували її щораз гучнішими оплесками.

На закінчення концерту юна артистка привітала усіх присутніх зі святом і подякувала в імені українських матерів за те, що не забувають тут рідний край і ще й знаходять можливість допомагати краянам у такий скрутний час.

Парох о. Володимир Базилевський і голова сестрицтва Віра Дорожинська подякували юній гості за гарний концерт і відзначили найстарших і найактивніших сестриць і парафіянок, привітали їх і подякували за велику жертовну працю для своєї громади і для України.

В святкуванні взяли участь гості із генерального консуляту України в Ню Йорку — консул Микола Криченко з дружиною Оленою, перший секретар Юрій Шевченко з дружиною Анною, Зінаїда Мандрикіна і секретарка Раїса Саєнко.

Відбулася зустріч Проводу УСЦАК з чемпіонами з України



Під час зустрічі (зліва): Р. Пиндус, О. Баюл, М. Стебельський, В. Петренко, О. Твардовський і О. Напора.

Ратефорд, Н. Дж. (О. Твардовський)., 1-го травня. — Тут в приміщенні Брендон Бирн арени в Медовлендс відбулася заповіджена зустріч Проводу УСЦАК з чоловими фігуристами України і їх тренеркою Галиною Змієвською.

Згідно з домовленням з головним продюсером „Турн світових і олімпійських чемпіонів фігурної їзди на льоду „Томом Коллінсом і спонзором світової чемпіонки Оксани Баюл Майклом Розенберґом, зустріч пройшла після виступу.

Сама програма пройшла надзвичайно величаво, тисячі глядачів, між ними багато українців з різних стейтів східнього побережжя ЗСА, ентузіястично сприймали виступи таких відомих майстрів-фігуристів, як Браєна Бойтано, Нансі Керріґен, Сураї Боналі, Елвіса Стойка, Марка Мічелла, Мішкетьонок і Дмітрієва та інших, особливо Оксани Баюл та Віктора Петренка. Цим разом, вже не було „непорозумінь" — так заповідач, як і концертова програмка вірно представили наших славних чемпіонів, хто вони та яку країну репрезентують.

Зустріч з чемпіонами і їх тренеркою прийшлося відбувати в післяконцертовій „суматосі", біля ґардероби, де на них чекали численні ентузіясти їзди на льоду, збирачі автографів, фотографи і, очевидно, представники преси, редактори „Спортових Вістей", „Свободи" і „Українського Тижневика". Остаточно всі добилися свого, наші чемпіони і їх терплива тренерка вдоволили своїх і чужих прихильників.

Зустріч відкрив голова УСЦАК Мирон Стебельський, який щиро привітав наших гостей від українського організованого спорту і численних жертводавців в ЗСА і Канаді на стипендійний фонд Оксани Баюл. Дальше голова погратулював тренерам Галині Змієвській і Валентинові Ніколаєву за їх віддану працю у

(Закінчення на стор. 3)

ООН закликає Вірменію вивести військо з Азербайджану

Ню Йорк. — Рада безпеки ООН оприлюднила вимогу, щоб Вірменія негайно вивела своє військо з території Азербайджану в районі Кельбаджару. Організація Об'єднаних Націй закликала обидві сторони припинити збройний конфлікт.

Як відомо, на початку квітня збройним силам Вірменії вдалося захопити значну частину азербайджанської території, яка відділяє Вірменію від Нагорного Карабаху. Ці воєнні дії стали останньою великою подією у п'ятирічному збройному конфлікті між вірменами-християнами і азербайджанцями-мусулманами через Карабах — автономну республіку, котра знаходиться на території Азербайджану, однак заселену переважно вірменами. Понад три тисячі осіб вже стало жертвами цього кровопролитного конфлікту в колишніх республіках совєтської імерії.

Представники 15 країн — членів Ради безпеки ООН висловили занепокоєння з приводу захоплення вірменськими збройними формаціями околиць Кельбаджару. Рада вимагає „негайного припинення всіх воєнних дій".

Резолюція ООН також закликає ворогуючі сторони відновити мирні переговори при посередництві Конференції в питаннях безпеки і співробітництва в Европі. Рада безпеки звернулася з просьбою до Вірменії й Азербайджану з просьбою надати міжнародним гуманітарним організаціям можливість безперешкодного доступу до втікачів, котрі змушені були залишити свої домівки. Резолюція містить прохання до генерального секретаря ООН Бутроса-Ґалі післати в район воєнних дій в околицях Кельбаджару спеціяльну інспекційну комісію.

Перший заступник міністра закордонних справ Вірменії і учасник мирних переговорів Ґерард Лібаридян назвав резолюцію Ради безпеки „позбавленою упередження" і висловив сподівання, що переговори невдовзі приведуть до остаточного припинення вогню. Азербайджанські представники відмовилися повернутися за стіл переговорів після захоплення Кельбаджару вірменськими військами.

Водночас Г. Лібаридян з жалем констатував, що у тексті резолюції вірменська сторона виглядає головним винуватцем погіршення ситуації, і нагадав, що збройний конфлікт був заініційований Азербайджаном і Нагорним Карабахом.

У СВІТІ

ЩОРІЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ Світової організації охорони здоров'я, яка відкрилася в Женеві, 125-ма голосами проти трьох виключила Югославію з цієї організації. Проти голосували представники самої Югославії, Росії і Зімбабве. Делегати 26 країн утрималися від участи в рішенні долі балканської країни, яка підтримує агресію боснійських сербів проти мусулман і хорватів. Голосування було проведене на підставі рішення Генеральної асамблеї ООН, прийнятого минулої осени. Тоді Югославію виключили з багатьох міжнародних організацій на тій підставі, що вона не має права автоматично наслідувати колишню Соціялістичну Федеративну Республіку Югославію.

У ТАДЖИКІСТАНІ ЗНОВУ загострилася ситуація. У понеділок, 3-го травня, ісламські групи, які сконцентрувалися недалеко від таджиксько-афганського кордону, напали на урядове військо і збили винищувач-перехоплювач Су-27. Це перша сутичка в республіці з того часу, як загони прокомуністичного уряду захопили столицю. В результаті сутичок урядового війська з загонами афгансько-таджикських ісламістів було вбито коло 30 партизанів. Про втрати урядових військ не повідомляється. Московське пресове агентство Інтерфакс повідомило, що над територією Таджикістану був збитий узбецький літак, що входить у миротворницькі сили СНД. Вважають, що літак був збитий ракетою з території Афганістану.

УРЯД НАМІБІЇ вислав чотирьох північнокорейських дипломатів, обвинувачених у скоєнні протизаконних фінансових операцій. Як повідомила газета „Віндгук Адвертайзер", мова йде про торговельного дорадника, другого секретаря і двох третіх секретарів амбасади Північної Кореї. Як пише газета, вони займалися ввезенням, обминаючи митницю, і збутом на місцевому ринку автомобілів, магнетофонів, вина і чаю.

14 ПАЛЕСТИНЦІВ, яких Ізраїль депортував у 1967—1987 роках, повернулися в понеділок, 3-го травня, на західній берег ріки Йордан. Перших 15 депортованих прибули на контрольовані Ізраїлем території минулої п'ятниці. Ізраїль погодився повернути 30-ох раніше висланих палестинців, які є нині у старшому віці, як жест доброї волі у контексті переговорів з арабами про мир на Близькому Сході. Ще один депортований повернеться на батьківщину дещо пізніше. В даний час він знаходиться у Болгарії. Від 1967 року Ізраїль депортував понад 2,000 палестинців з контрольованих територій. Більшість з них проживає в Йорданії. Палестинська діяспора налічує понад 4 міл. осіб.

В АРҐЕНТИНІ ЗАСТРІЛИВСЯ колишній заступник державного секретаря зовнішньоекономічних зв'язків, президент Фонду соціяльних і політичних досліджень Хорґе Ромеро. На цей крок, на думку еспанської газети „Мундо", його штовхнув величезний борг Фонду Ґорбачова. Свій фонд Х. Ромеро заснував для притягнення „видатних політичних діячів" у Південну Америку. У грудні минулого року він організував поїздку колишнього президента СССР по країнах реґіону, під час якої Міхаїл Ґорбачов відвідав Арґентину, Чіле і Мехіко. Гроші, отримані від виступів на телевізії, лекцій і зустрічів з бизнесменами і політиками Латинської Америки, повинні були надійти на конто Фонду Ґорбачова. Однак уже в січні цього року Х. Ромеро зрозумів, що не зможе виплатити 1 міл. дол. кредиторам, які фінансували поїздку колишнього президента СССР. Крім того, Фонд Ґорбачова також кілька разів вимагав 2 міл. дол., які йому належалися, і, дістаючи відмову, не міг повірити, що Ромеро їх не має. Невдалий антрепренер був настільки пригнічений, що вибрав смерть.

ООН ПРИЙНЯЛА КОМАНДУВАННЯ В СОМАЛІЇ

Могадішо, Сомалія. — У вівторок, 4-го травня, Уряд З'єднаних Стейтів передав Організації Об'єднаних Націй контролю над багатонаціональними силами в Сомалії, які продовжуватимуть охороняти гуманітарну допомогу голодному населенню цієї африканської країни.

Командуючим силами ООН призначено турецького генерал-лейтенанта Чевіка Біра, під його рукою служитимуть вояки і старшини 23 країн, в тому числі і ЗСА. Американців залишиться приблизно 4,000. Вперше командування збройними силами, у складі яких є американці, буде здійснюватися громадянином іншої країни.

Виступаючи у вівторок на церемонії спущення національного прапору ЗСА перед штабом американських військ, генерал Роберт Джанстон подякував „19-річним і 20-річним воякам, які проявили кращі якості під час виконання гуманітарної місії". Американські війська почали прибувати у Сомалію 9-го грудня минулого року згідно з розпорядженням президента Джорджа Буша. Відомо, що це своє рішення він узгодив з президентом-електом Билом Клінтоном. Дж. Буш назвав сомалійську операцію „Відродженням надії", поставивши перед американськими вояками завдання запевнити безпеку на летовищах, морському порті в Могадішо і на дорогах країни з тим, щоб у Сомалію могла безперешкодно надходити харчова і медична допомога з-за кордону. Дж. Буш вважав, що американці виконають завдання до 20-го січня — дня інавгурації президента Б. Клінтона, однак тим часом виявилося, що в Сомалії діє набагато більше озброєних банд, аніж очікувалося. Тому операція „Відродження надії" затягнулася на довший час. „Ми виконали завдання. Так, тут ще залишаються бандити, проте майбутнє Сомалії перебуває в руках самих сомалійців", — підкреслив у своєму виступі генерал Р. Джанстон.

За час операції „Відродження надії" в Сомалії загинуло 18 вояків міжнародних сил, в тому числі 8 американців.

В понеділок тисячі сомалійських дітей вишикувалися вздовж дороги, якою їхали на летовище авта з американськими вояками, скандуючи: „Америка! Америка!" Цих дітей врятували від голодової смерти діти Америки.

УІА відзначить 45-ліття

Ню Йорк. — Рада Директорів Українського Інституту Америки влаштовує святкове відзначення 45-ліття інституту з участю почесного гостя, голови Комісії закордонних справ Верховної Ради України, народного депутата Дмитра Павличка, який виступить з доповіддю „Сучасне міжнародне становище України".

Відзначення відбудеться у готелі Плаза, П'ята авеню і 59-та вул. в Ню Йорку, у неділю, 16-го травня. О год. 12:30 — зустріч у Ґренд боллрум Фойє, о год. 1:30 — полуденок з відзначенням у Ґренд боллрум.

Датток — 100 дол. від особи. За інформаціями та квитками слід звертатися до УІА (212) 288-8660 або до Уляни Кебало (718) 544-2069.

В АМЕРИЦІ

ВЕРХОВНИЙ СУД ЗСА у понеділок, 3-го травня, одноголосно схвалив, що спільники в злочинах не мають права протестувати проти поліційних обшуків їхніх автомобілів, домівок чи інших посілостей. Цим відкинено минулорічне рішення апеляційного суду в Сан Франсіско.

ВАШІНҐТОН НЕ МАЄ наміру нормалізувати стосунки з Іраком до того часу поки Багдад не буде дотримуватися всіх, без вийнятку резолюцій Ради безпеки Організації Об'єднаних Націй, заявив віцепрезидент ЗСА Ел Ґор. В інтерв'ю на телевізійній мережі Ен-Бі-Сі він сказав, що режим Саддама Гуссейна продовжує порушувати основні права і свободи членів національних меншин, які проживають на території Іраку.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ПОСИЛЕНУ кампанію секретаря Державного департаменту Воррена Кристофера серед европейських союзників за пляном президента Билла Клінтона щодо участи військ західніх держав на Балканах, з усього видно, що він не має успіхів. Европейські союзники є категорично проти того, щоби відновити доставу зброї боснійським мусулманам. Найперше їх турбує те, що це може послужити поштовхом для інших мусулманських країн, таких, як Ірак, чи Іран, посилати туди зброю і в результаті пожвавити воєнні дії на Балканах з Грецією і Туреччиною включно.

У ВІРДЖІНІЇ ЗААРЕШТОВАНО працівника американської амбасади в Атенах, якого оскаржено у продажі заборонених інформацій людям, що їх підозрівають у шпигунстві на користь Греції. Хоча не оприлюднено жодних подробиць тієї справи, то офіційні чинники заявили, що тут йдеться про продаж приблизно 240 документів з американською оцінкою грецької військової спроможности, як і пляни щодо колишньої Югославії.

УЦІЛІЛІ ДІТИ релігійної секти під керівництвом Дейвида Кореша розповіли лікарям-терапевтам, що їх фізично карано за такі „гріхи" як розлиття молока. Д. Кореш казав їм називати своїх батьків „собаками" і тільки до нього звертатися як їхнього батька. 11-літніх дівчаток визначувано як готових до сексуальних зносин з їхнім провідником Д. Корешом. Це тільки деякі розповіді 19-ох дітей, кажуть лікарі, які вже два місяці працюють з тими дітьми в Дитячій лікарні у Гюстоні.

У НЕДІЛЮ, 2-ГО ТРАВНЯ, урядові чинники у Вейко, Тексас, заявили, що точно розпізнано тлінні останки провідника, релігійних фанатиків Дейвида Кореша. Крім того підкреслюється у ствердженні, що він згинув від кулі в лоб, ще поки загоріли будівлі їхнього комплексу. Місцеві чинники відмовилися виявити, чи Д. Кореш був убитий чи покінчив самогубством. Досі викрито 77 тіл, одначе дослідники кажуть, що може бути ще більше.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW. (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434 3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40 00 на півроку — $22 00 на 3 місяці — $12 00
Для членів УНСоюзу $15 00 річно За кожну зміну адреси — $1 00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

P O Box 346 Jersey City N J 07303

Перше травня у Москві колись і тепер

Колись, на переломі минулого і цього сторіччя, перед Першою світовою війною Перше травня було святом усього робочого світу. Робітники у святочних одягах маршували при звуках „Марсельєзи", гимну Великої французької революції, яка проголосила „Рівність, Братерство і Справедливість". Це було за існування Другого інтернаціоналу. Після жовтневого перевороту в Росії воно радикально змінилося. Перше травня стало у Москві військовою парадою, на якій показували зразки нових винаходів у ділянці важкої зброї, — робітники і діти, що їх виганяли із шкіл, були тільки причіпкою до солдатів, які, наслідуючи пруську манеру, заведену Петром Першим, маршували з викиданням вгору правої ноги. Міхаїл Ґорбачов трохи злагіднив суто військовий характер Першотравневого свята, але він ще проходив під масою червоних прапорів і серпом і молотом. Перше травня цього року стало, мабуть, подзвінням комуністичної паради. На вулицях центральної дільниці Москви зібралася величезна юрба із червоними прапорами, із серпом і молотом і траспарантами та плякатами з протиурядовими гаслами. Та маса рушила на Красну площу із криком і вигуками. Поліція вперше за існування календарного Першого травня — після невдачних наказів через гучномовців „розійтись" — почала розганяти демонстрантів. Було кількадесят побитих, сотні арештованих. На телевізійному екрані показували цю капітальну сцену.

Це повинно бути показовою лекцією для членів Соціялістичної партії в Україні, яка гуртує комуністів, і всіх поза цієї партією, які ще зберегли сантимент до ери Брежнєва. Вони повинні собі усвідомити, що комунізм перейшов до історії, оскандалившись мільйоном винищених людей, „психушками" й ґулаґами, ламанням душ і збіднюванням багатих країн. У країнах, де він ще зберігся (Китай, Північна Корея, три країни колишнього Індокитаю і Куба) — немає сільсько-господарської колективізації і диктаторський поліційний режим зберігається тільки у ділянці політики. Він невідхильно провалиться.

Спосіб поведінки державної влади у Москві супроти комуністичних демонстрантів 1-го травня ц. р. повинен знайти наслідування в Україні супроти „мирних" руїнників молодої української держави. Ігор Юхновський, член Верховної Ради України і член Академії Наук схарактеризував теперішню ситуацію в Україні, як „загальну спекуляцію" з дуже поганою економікою над пропастю. Це делікатна реторика. Всі американські і канадські громадяни, українці, які їздили в останніх тижнях в Україну, стверджують, що існує там загальна не „спекуляція", а шахрайство, розкрадання державного майна і загальне хабарництво.

Такий стан компромітує державу перед усім культурним світом і компромітує тамтешню державну владу, яка — видно — безсильна супроти асуспільних елементів. Чи не виринає автоматично логічний висновок, що супроти отих „спекулянтів" треба застосувати методу, що її Єльцин застосував 1-го травня супроти демонстрантів? Такої ситуації, яка настала в Україні, не можна уздоровити лагідними методами. Створення льояльного до уряду поліційного і судового апарату — це найперша передумова успіху економічного пляну, що його представив проф. Юхновський у своїй доповіді 30-го квітня ц. р. в Українському Інституті Америки, і кожного іншого позитивного пляну. Не Росія підриває довір'я Заходу до України, а підривають його наші таки українські „спекулянти", які хаотизують відносини й унеможливлюють спокійну, розумну будову всіма чинниками — держави.

БРАК НОВИХ ЗАМОВЛЕНЬ майже зупинив зріст американського виробництва минулого місяця, а це в свою чергу розвіяло будь-які сподівання про поліпшення економічного розвитку в цьому кварталі. Цю ситуацію економічного застою знову використає Уряд президента Билла Клінтона, як приклад того, що Конґрес негайно повинен схвалити плян економічного пробудження.

Микола Руденко

НА КРУТІМ ПЕРЕВАЛІ ІСТОРІЇ

III

Нині маємо 22-го квітня. Як ніколи, українці стежать за тим, що діється в Росії. Далеко не все нам подобається в діяльності Бориса Єльцина та його команди, але ж він-таки демократ, хоч і непослідовний. Отже наші симпатії сьогодні віддані саме йому. І треба сказати, що він заслуговує симпатій не лише з політичних міркувань, а просто як людина. По-ведмежому незґрабний велетень, ніби вирубаний із вербового стовбура кам'яною сокирою, він навіть з першого погляду справляє враження типового сина землі російської. Гаким він, власне, і є насправді. Змалечку зазнавши колгоспних злиднів, Єльцин звик приймати лише необхідне для життя, але ж став ворогом будь-яких побутових надмірностей.

Коли М. Ґорбачов „обрав" Єльцина першим секретарем Московського Міського комітету партії, Єльцин здивував москвичів і цілий світ „ненормальними" звичками: його часто можна було бачити в трамваях і тролейбусах, а дружину й дочок — у чергах за хлібом і молоком. Тоді це мені видалося примітивним популізмом. Я гадав, що Єльцин недовго протримається на такому побутовому рівні. Та ось Е. Рязанов зробив документальний фільм про сьогоднішнього Єльцина — президента Росії. Перед нами проходить уся його сім'я — дружина, дві дочки, онуки. Можна було б не повірити, що вони й досі ходять у черги по продукти, якби ми не бачили їх за кухонними справами. То коли старша дочка готує батькові котлети й смажену картоплю (мати зайнята бесідою з Е. Рязановим), ми добре бачимо, що це для неї справа цілком звична. Тут нас обдурити не можна — ми самі це робимо щоденно. Сім'я Єльциних не тримає хатню робітницю. Живуть вони у звичайному будинку серед звичайних людей, їхній побут відкритий усім сусідам. Квартира в них також звичайна — невелика й немала: чотири кімнати. Така ж сама, як у всіх інших, хто мешкає в цьому будинку. Я знаю чимало письменників, учених, навіть робітників, які живуть у ліпших умовах.

Ось повертається з роботи стомлений господар, що недавно втратив матір. Перед нами з'являється фотопортрет матері Б. Єльцина — й ми переконуємося, що Єльцин дуже схожий на російську жінку з добрим, мудрим обличчям. Виникає побутова колізія поза сценарієм: дочка розгубилася й подала Єльцинові холодний чай. І тут спадає з Єльціна все президентське — ми бачимо ображеного батька, що картає дочку за неуважність.

Мимоволі приходить думка: а Руслан Хасбулатов ні за що б не пустив кіношників до свого мешкання: адже ж він устиг за безцінь приватизувати квартиру, що належала Л. Брежнєву — площа кімнат становить 400 квадратних метрів. При цьому Єльцин належить до переконаних антикомуністів, а Хасбулатова має за свого проводиря комуністична більшість російського парляменту. Тут ми природним чином потрапляємо до першоджерел правди й брехні — не за назвою цих понять, а за самою суттю.

У мене немає сумніву, що референдум виграє Б. Єльцин — не Хасбулатов. Я не раз переконувався: народ (коли він вільний у своєму виборі) ніколи не помиляється. А в цьому разі взагалі помилитися неможливо: надто неприродно, демагогічно тримається перед кінооб'єктивом Хасбулатов і зовсім не грає Єльцин — йому не треба грати росіянина, бо він справді росіянин. А скільки ж доводиться Хасбулатову витрачати зусиль, аби переконати виборців: хоч він і не росіянин, але душа в нього російська. Чим настирливіше він у цьому запевняє росіян, тим менше вони йому вірять.

На цей раз сприяє перемозі Єльцина також Конституційний суд. Слід зауважити: Дев'ятий з'їзд депутатів РФ прийняв ухвалу рахувати подані за Єльцина голоси не від тієї кількости виборців, яка фактично бере участь у референдумі, а від загального їх числа, що значиться у списках. Клінтон у Ванкувері зауважив: якби таким робом підраховували голоси на американських виборах, то Америка впродовж своєї історії не змогла б обрати жодного президента.

Аби невтралізувати несприятливе враження від власної діяльности, що склалося під час Дев'ятого з'їзду, тепер Конституційний суд став на бік Єльцина й скасував рішення з'їзду як неконституційне. Отже подані голоси будуть лічитися від тієї кількости громадян, яка бере участь у голосуванні. Йдеться про перше й друге запитання, котрі стосуються Єльцина. На інші два запитання рішення суду не поширюється, але це нікого не хвилює.

Закінчення буде.

Юрій Р. Рибак

НОВА СУСПІЛЬНІСТЬ — ДОЦІЛЬНІСТЬ РОЗВ'ЯЗКИ

„Людина, яка не читає корисних книжок не має переваги над людиною, яка не може взагалі читати". Так писав американський письменник і гуморист Марк Твейн (1835—1910). Але пораду як знайти „корисну книжку" не завжди можна дати, бо інакше поступає професіонал жадний довідатись, що нове у його ділянці, а інакше книголюб, який шукає за перлиною літератури без огляду на час появи. Та як би і не було обидва звертають увагу або на заголовок або на автора... Цієї проблеми вирішення не було, коли в руки попався цікавий заголовок книжки „Post—Capitalist Society" („Післякапіталістична суспільність") Happer Business 232 рр. 1993 рік і цікавий автор Пітер Ф. Дракер (Peter F. Drucker). Він, бо, хоча маловідомий серед загалу читачів, однак має надзвичайно великий вплив на провідників американського бизнесу та індустрії. Він теж сміливий мислитель консервативної традиції, а як дорадник менеджементу для більше ніж 50-ох компаній втішається великою професійною пошаною. Між іншим його вважають „найбільш корисним філософом, який виступає нині на бизнесовій сцені". Він має за собою поважний університетський стаж, популярність своїх доповідей почитність статтей у передових американських журналах, а друковані книжки з ділянки менеджементу, економіки, політики і соціології доступні світові у перекладах.

Останню книжку — 28-му з черги — про яку мова, написав на 83-му році життя. В її тексті можна виловити деякі автобіографічні дані, що Дракер родом з Відня, а прибув до ЗСА у 1937 році. Знову вживання німецьких, японських та англійських термінів вказують на його студії у Німеччині і Великобританії як теж його довше перебування у Японії та не абияке обзнайомлення з нею. Дракер вважає себе мислителем, який не ширяє у просторах, а тримається землі і старається мати доступ до людей, щоб могти краще досліджувати проблеми з першої руки.

Сама ж книжка охоплює три головні частини, а саме: суспільність, державний устрій та знання. Тут читач зазнайомлюється з переходом доби капіталізму і національних держав на добу суспільности знання („Knowledge Society") та суспільности організацій. Зважмо, що перед XX століттям більшість громадян не зверталась до держави за допомогою. Але вже у великодержаві („Megastate") було дещо інакше, бо люди самі прохали Уряд ними опікуватись, лікувати їхні недуги і впорядковувати економіку. Та приходить тому кінець, бо дійовість великодержави прямо завмирає. Чому?.. Тому, що державні кордони стали пористі і неможливо контролювати інформацію цензурою вісток, а електронічне пересилання грошей стало ґльобальною рутиною. У ділянці контролі капіталовкладу теж зайшли зміни, бо, скажімо, американські робітники — колись без цента — сьогодні фінансуванням своїх пенсійних фондів стали дійсними капіталістами і заразом власниками засобів продукції.

Автор вважає, що нова суспільність практично вже існує, а нею стала післякомуністична суспільність. Вона ж використовує вільний ринок як один з випробуваних механізмів економічної інтеграції. Засоби продукції, які досі в економії загальноприйняті, вже не є капіталом, бо заступає його нині „знання". А його вартість створили продуктивність і нововведення...

Післякапіталістична суспільність діє у довкіллі, де людина живе, працює і вчиться. Тому саме освічена особа стає центром суспільности і використовує своє знання теж як член організації. Іншими словами їй приходиться працювати рівночасно у двох середовищах, а це як „інтелектуал", зосереджуючися на словах й ідеях та як „менеджер", зосереджуючися на людях та роботі.

У книжці автор дає приклади історичних потуг минулого. Колись Китай та Іслям панували, однак, строго перестерігали елітарну освіту. Коли потугою став Захід він зреорганізував своє шкільництво довкола технології друкованої книжки і уможливив доступ ширшим колам. Нині же говориться про щось нове про суспільність інформації, що створила нових більйонерів, організаторів підприємств з таким продуктом як: телефони, телевізії, факси, сателіти і очевидно комп'тери.

У зв'язку з загальним поняттям інформації згадаймо, що ця книжка має теж альфавітний покажчик. На жаль, виявилося, що він неповний, бо бракує в ньому багато назв новостворених держав, про яких є мова у тексті. Як приклад візьмімо Україну. Її нема у покажчику, однак є про неї згадка на 118-ій, 119-ій і 177-ій сторінках. У зв'язку з розвалом царської Росії та СССР автор говорить про загальну асиміляцію, про українця, що був останнім шефом штабу совєтської армії, про довготривалий опір Кавказу чого не було в Україні, Балтійських країнах та Центральній Азії.

Пітер Дракер завважує, що новим державам, а між ними і теж Україні, ще багато часу забере з повністю вив'язатись із завдання, яке може зробити тільки держава. А цим завданням є керування грішми, податками, армією і судівництвом.

Тим часом тільки автономні місцеві неприбуткові організації соціяльного сектора сперті на добровільцях як теж на „визволенні духової енергії людей" зможуть разом забезпечити соціяльні послуги потрібні суспільности та розвоєві проводу державного устрою.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Володимир Баран

Малярська виставка Ю. Савченка в Дітройті

Відкриття виставки Юрія Савченка відбулося 16-го квітня цього року. Мистець з повною мистецькою освітою, що її здобув в Харкові, з потужним оригінальним талантом, на крилах якого його картини оглядала Німеччина, Франція, Японія, Чехо-Словаччина, Туреччина, Польща, Канада і Америка. Під сучасну пору проходить також його виставка у Відні.

Оглядаючи його картини, насувається мимоволі одна рефлексія. Читаючи одне з останніх чисел журналу „Сучасність", ми довідуємося, що під кінець 80-их років на Україну повернувся абстракт. Повернувся, як там сказано „під переможні сурми". Це явище зрозуміле, коли взяти під увагу клімат, в якому відбувалась творча праця в колишньому Совєтському Союзі. Бо тепер врешті мистці могли скинути із себе наказний соцреалізм і творити вільно.

Але хоча стиль абстракту повернувся, як там сказано „під переможні сурми", Савченка це не переконало, він не підпав під вплив пануючої моди. В житті свого народу він визначив собі за ціль творити красу, яку він бачить довкола себе. Його мистецтво сприємливе і зрозуміле, він надзвичайно багатий кольорист. Щоб бажанню творити красу дати якнайкращий і виразний вияв, він звернувся до краєвиду і квітів. Хоча знаменитий портретист, у наведених двох темах людей не впроваджує. Видно в них тяжче знайти йому красу.

Якщо б можна було його призначити до певного усталеного стилю в малярстві, я сказав би, що він післяімпресіоніст. Кольористична розсіяність його сюжетів, в першій мірі квітів нагадує картини Моне, але вони дещо більш скупчені й його мазки через свою здецидованість, поспіх і розмах, говорять про пристрасть моменту творення. Отже від його квітів не віддає натуралістичною манерою. Коли в малій кількості, вони ніжні, делікатні. Коли в великій кількості, вони творять розкішний букет, викликаючи симфонію згідливих барв. Характеристичним є те, що тлом квітів є одностайне жовте поле, що в противагу теплα квітів викликає притишений холоднавий настрій.

Різноманітність настроїв його краєвидів також дуже багата. Коли це зимові краєвиди вони спокійні, кольористично ощадні, в інших порах року багаті в барви, різною настроєвістю, повні розмаху і сили. В цих сюжетах виразно виявляється, що свою мистецьку руку присвячує природі. Селянські хати, коли вплетені в краєвид, викликають враження нерозв'язаної сполуки зі землею, але все ж таки чогось додаткового, чогось другорядного. Навіть така могутня будівля як „Слов'яногорський манастир" ледве помітний серед розкішнього довкілля. Тільки в картині „Києве мій" будівлі вже на першому пляні, не сховані, а вежа церкви гордо здіймається над ними. Нагромаджені будинки не вставлені вздовж якоїсь вулиці, а — фронтально конфронтують глядача. Сама назва „Києве мій" дозволяє нам думати, що тут мистець, що любить і шанує своє столичне місто.

У нього розмах, і сила і повне багатство життя.

Павло Лопата

Творець своєї візії

З образотворчим мистецтвом відомого українського художника зі Львова Володимира Сліпченка торонтські глядачі мали нагоду познайомитися на виставці, яка від 28-го березня до 10-го квітня, відбулася у ґалерії Канадсько-Українській Мистецькій Фундації. Виставку відкрив інж. Мирон Барабаш, член Дирекції КУМФ. Він привітав усіх присутніх, а зокрема художника і д-р Євгенію Пастернак, яка словами, сповненими теплом і шаною до мистецтва коротко представила творчий період й осяги самого художника.

Під час виставки відвідувачі змогли познайомитися з графікою мішаної техніки і живописними творами; їх було понад 50. Це роботи з циклів „Церкви Львова", „Фрески", і портрети відомих отців церкви, а саме: Митрополита Володимира Стернюка, Владики Ізидора Борецького, отця митрата Дмитра Паньківа, а також серія графічних творів, основаних на поезії його дружини Натали Давидовської.

Творчість художника комунікативна й емоційна. Вона вражає різноманітністю технічних засобів, якими володіє мистець, а також вмінням розкрити через філософське і символічне узагальнення релігійну тему. Про це свідчать такі твори: „Зрада", „Христос і Пилат", „Пророк Ісая" „Прости нам Боже" та інші. Не могли глядачі без позитивної оцінки оглядати твори, які проникнуті романтикою життя. Праці „Мавка", „Осінні тумани", „Катерина", „Життя" — це самодоказ нерозривної єдности всього живого з українською землею. Це ті коріння, які тісно зв'язують художника з культурою рід-

(Закінчення на стор. 3)

Михайло Лоза

ОЛЕКСА ВАРАВВА — О. КОБЕЦЬ

III

„Громада" припинила своє існування після того, як при кінці серпня 1919 року денікінці заволоділи Києвом. Хоч обставини згодом змінилися, сприятливими для відновлення видавання журналу вони все одно не були. Щойно в 1922 році замість „Громади" О. Кобець почав видавати журнал з новою назвою — „Нова громада". В цьому журналі друкувалися твори багатьох тодішніх працівників пера.

По якомусь часі над журналом почали збиратися хмари. Влада стала вимагати від О. Кобця, щоб він з журналом перенісся до Харкова, який був тоді столицею УССР. О. Кобець був змушений це зробити. Сталося це в 1925 році. Маючи журнал у Харкові, уряд швидко підпорядкував його своїм вимогам. Це змусило О. Кобця покинути працю в редакції „Нової Громади" і перейти на працю в редакцію іншого журналу, „Сільського Господаря", де (за висловом самого О. Кобця) дихалося ще дещо свобідніше. Було це в 1927 році. Але й на новому місці не працював довго. Залишивши його, присвятився виключно літературній праці.

По приїзді до Харкова О. Кобець жив з родиною при вул. Сумській, ч. 130. (Тут слід пояснити, що поет одружився ще в Києві, при кінці 1917 року, з Мартою Самоненко. Господь благословив їх згодом двома синами). Коли ж у грудні 1930 року викінчено будинок для письменників „Слово", О. Кобця перевели до цього будинку. Большевицькій владі вигідно було мати письменників разом, в одному будинку. Таким чином, можна було мати над ними кращу контролю.

Літературна творчість О. Кобця — під час большевицької окупації — різноманітна. Писав він романи, поезії, казки для дітей, сценарії для кінокартин, статті на літературні й економічні теми. Може тепер у вільній Україні вдасться дещо з тих творів віднайти. Може большевики не понищили всього!

З вибухом німецько-совєтської війни в 1941 році в житті Вараввів — як, зрештою, і в житті всього українського народу — зайшли великі зміни. За наказом совєтських властей О. Кобець — як й інші українські письменники — повинен був евакуюватися на Схід. Він цього не зробив і залишився в Україні. За це був виданий на нього заочний присуд смерти — подібно як на Аркадія Любченка.

В часі німецької окупації в Харкові почала виходити газета „Нова Україна". О. Кобець став її співробітником. Поміщував у ній свої статті, вірші. Деякі з цих віршів увійшли у збірку „Сонце сходить", видану пізніше у ЗСА.

Надруковані в „Новій Україні" твори О. Кобця притягали до себе велику увагу читачів. Між іншим, захопився ними посадник містечка Мерефа біля Харкова Петро Байбак і намагався допомогти О. Кобцеві і його сім'ї. А життя у Харкові не було тоді легким. Посадник запропонував О. Кобцеві посаду директора школи в Мерефі. О. Кобець погодився, і восени 1942 року переїхав до Мерефи. (Тут слід пояснити, що німці дозволяли на відкриття початкових шкіл — обмежених до чотирьох кляс). Переїзд до Мерефи врятував О. Кобця і його сім'ю від голодової смерти. Перебування в Мерефі було, однак, коротким. Фронт пересувався на Захід, і треба було залишати рідну землю.

Розлуку з Батьківщиною, путь у невідоме поет зворушливо передав у вірші „Втікачі". Щоб передати трагізм втікачів, вистачить навести одну лише строфу з вірша

Весь скарб у вузликах; маленькі саночки,
Весь одяг на собі, обмотки ганчірняні;
Глибокий сніг, і в ньому грузнуть два синки,
Із рідної землі в світи з батьками гнані.

Змальований образ — правдивий. В такий спосіб сім'я Вараввів-Кобців опинилася в Полтаві, а там пощастило їм дістатися до потягу, який через Кременчук довіз їх до Києва. Ця докучлива дорога тривала понад місяць. Харків залишили наші втікачі 8-го лютого 1943 року, а до Києва прибули в березні. У древній столиці України пробули вони до вересня того ж року, а тоді довелося продовжувати путь скитальців. Вела вона через Станиславів, де затрималися на короткий час. Старий Самбір — на Словаччину, а згодом до Чехії, Австрії, і зупинилися в Німеччині (у Баварії) біля Пассау. Там застав Вараввів прихід американських військ в 1945 році. Після капітуляції Німеччини

(Закінчення на стор. 3)

Відбулася...

(Закінчення зі стор. 1)

вихованні гідних репрезентантів України в цій ділянці спорту та остаточно Оксані і Вікторові за їх осяги на світовій арені в прославлюванні незалежної України. Після цього відбувся приємний акт вручення на руки молоденької сироти-чемпіонки О. Баюл стипендії на дальшу науку та підготову до чергової Олімпіяди в сумі 10,000 дол. Цю суму у формі чекового переказу вручив чемпіонці М. Стебельський. Присутні члени Проводу УСЦАК Олександер Напора, Роман Пиндус і Омелян Твардовський вручили по одній 1,000 дол. подарунки — В. Петренкові, Г. Змієвській іа на її руки тренерові Ніколаєву, з Фонду Відродження Спорту в Україні. Висловлюючи подяку в імені своїх учнів і свого співробітника-тренера, Г. Змієвська з радістю відмітила, „тепер ми зможемо набути в Америці багато інвентару, якого нам бракує в нашій тренерській праці з сучасними і майбутніми репрезентантами України в цьому спорті". Цією подякою Змієвська підтвердила справжню дійсність, що заіснувала в Україні в зв'язку з економічною скрутою. Проводові УСЦАК, зрештою, як і усіма симпатикам українського спорту, відомо, що чолові фігуристи України були змушені виступати на европейському і світовому чемпіонатах ч старих, або комбінованих ковзанах. В дальшому ході цієї зустрічі поодинокі члени Проводу УСЦАК, їх дружини і рідні провели гутірки підтримуючи одні одних в намаганнях якнайкраще діяти для добра самостійної України.

„Болійте за них (Оксану і Віктора), болійте за Україну", — закликала делегацію УСЦАК тренерка Г. Змієвська.

В окремій розмові з автором цього репортажу Г. Змієвська відповіла на декілька запитань, які стосувалися її дальших плянів і праці в цій важливій ділянці спорту. Після цього турне, що між іншими пройде ще в таких містах ЗСА, як: Рочестер, Піттсбурґ, Синсиннаті, Клівленді, Дітройт, Мінеаполіс, Денвер, Лос Анджелес, Сан Дієґо і інших (ми згадали тільки міста де існують більші українські громади), Г. Змієвська і її учні виїдуть в Україну, при кінці червня. Негайно по приїзді розпочнеться підготова в Одесі до зимової Олімпіяди в Лілльгаммері, Норвегія, що відбудеться в лютому 1994 року. Радію, відмітила Змієвська, що до збірної України поверне Віктор Петренко (він же зять Змієвської), який значно скріпить склад нашої репрезентації. На запит чи крім Оксани і Віктора Змієвська має молодші кадри спортовців, тренерка ентузіястично відповіла: „Так, так, маю!" Після розвалу СССР мені лишилося тільки двоє учнів, тепер це число значно збільшилося, маю перспективних нових учнів, що в майбутньому будуть гідно репрезентувати Україну".

Дальше Змієвська дуже просила вибачити нашій чемпіонці світу, яка покищо ще не володіє вправно рідною мовою. Це не її вина. Її дотеперішній життєвий шлях не був нормальний. Як сирота в останніх кількох роках жила в російськомовному середовищі. Проте вона любить свою Україну і невдовзі вивчить рідну мову. Це й підтвердила сама Оксана в розмові з автором, що продовжував гутірку з нею і Віктором. „Обов'язково вивчу українську мову. Досі я не мала можливості в школі в тренінґах і на вулицях Дніпропетровського і Одеси, всюди переважає російська мова. Поволі ця ситуація міняється і я напевно вивчу рідну мову".

Свобідніше володіє рідною мовою В. Петренко. Він захоплений ентузіязмом українців до спортовців з України і особливо увагою до себе, якої він зазнав в різних містах ЗСА і Канади в останніх вісьмох місяцях свого перебування, радше в часі своїх виступів з іншою професійною групою фігуристів. Віктор радо поверне до збірної України, в складі якої хоче виборотн на черговій зимовій Олімпіяді, по можливості, золоту медалю.

Спільними світлинами, щирими прощаннями, поцілунками і побажаннями дальше тісно співпрацювати в спорті для слави України закінчилася ця історична зустріч. В ній ще раз спортова Централя підтвердила своє життєздатність і головно дуже вдало виконала одне із своїх сучасних завдань щодо вагомої підтримки чолових спортовців і тренерів України в їх діях для відродження спорту в національному дусі.

І на закінчення замітка для зацікавлених висотою винагород фігуристів в цьому турне. Провід УСЦАК, будучи поінформованим, стверджує, що вони не переходять скромних сум.

Великодній...

(Закінчення зі стор. 1)

кий великодній базар, що впродовж цілого дня притягав українську та чужинецьку публіку своїми мистецькими експонатами, як також традиційним великоднім печивом, яке пишалося високими бабками, перекладанцями і пасками, які усі численні гості вмить розкупили.

У чепурно підготованих станках і столах можна було закупити мистецькі жіночі нашийники, виконані на традиційних узорах мистцем зі Львова Любартом Ліщинським, гуцульські керамічні кахлі роботи також львів'янки Олени Стасюк, керамічні дармовиси знаків зодіяка у виконанні мисткині з Києва Наталії Кормелюк, як також праці місцевих, відомих вже публіці майстрів кераміки Слави Ґеруляк і Софійки Зєлик. При окремому столі можна було бачити виконування писанок під проводом С. Зєлик, цілий ряд народніх прикрас із крамнички УМ, хустки та блюзки розпису Ніни Бих, вишивані блюзки, як також нашийники і ковтки роботи молодої Тамари Тершаковець, а на стінах пишалися численні картини відомих українських мистців.

При кожному станку товпилися відвідувачі та покупці, а гостинні організаторки цієї вдалої імпрези старалися про відповідний теплий настрій.

Несподівано велика кількість відвідувачів американців вказує на те, що зацікавлення українським народним мистецтвом є в Ню Йорку широке і має дальші можливості розвитку. Тут допомогли відповідні реклямові засоби, зокрема інформації у телевізійних новинках та у щоденниках Ню Йорку і околиці.

Як ствердили організаторки ярмарку Оля Левицька і Анна Алиськевич, ця перша спроба такої імпрези була вдала, а вони при тому багато набрали досвіду на майбутнє.

Подібні імпрези повинні періодично відбуватися у музеї перед святами, зокрема Різдва Христового, тому, що вони у американському середовищі дуже популярні, мають зацікавлення широких кіл та свою традицію. Мистецькі ярмарки в Ню Йорку проводиться так на вулицях, як і у різних приміщеннях, і вони находять численних покупців.



Л. Ліщинський і Т. Тершаковець при станках своїх праць.

Зустріч професійних учителів

Проголошена незалежна Україна, після понад 70-літнього московсько-комуністичного тиранського панування, одідичила безпорядок, знищення, деморалізацію, біду тощо у всіх ділянках духовного і матеріяльного життя. Сьогодні всі українці, живучі по широкому світі, включно з Україною, є зобов'язані допомогти у відбудові країни їх предків.

Учителі мають вимковий обов'язок помагати школам в Україні. Цей обов'язок є в додатку до виправлення помилок про Україну в американських шкільних підручниках і матеріялах.

Це й є причина чому ми закликаємо українських вчителів історії і суспільних наук прибути на нашу першу зустріч, яка відбудеться у Ню Йорку в Українському Спортовому Клюбі , 122 Друга аве. (другий поверх) в суботу, 26-го червня, о год. 1-ій по полудні.

Цього ж самого дня ми будемо мати зустріч з нашими відділами включно з відділом з Торонто. Ви будете мати можливість зустріти інших вчителів, обмінятися думками, нав'язати контакти і побачити виставку з України. Не проминіть цієї важної нагоди при каві і солодкім. За додатковими інформаціями слід телефонувати до Зиновія Квіта (215) 769-0889 вечером.

Українська Спілка Професійних Учителів

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УФФО ПЕРЕНЕСЕНІ

Загальні збори Української Федерації Філядельфійської Округи перенесені на неділю, 23-го травня, год. 3-тя по полудні. Збори відбудуться в УОК Центрі. — І. Даниленко.

Напередодні з'їзду колишніх учениць гімназії СС. Василіянок у Львові

Невдовзі відбудеться третій з черги з'їзд колишніх учениць гімназії СС. Василіянок у Львові. Гімназія ця виконала велику працю і варто було б , щоб також колишні учениці гімназії з діяспори взяли в ньому участь. З'їзд призначено на 17-те — 20-те червня 1993 року у Львові, в приміщеннях колишньої гімназії.

Програму заплянував Комітет, який очолює Олена Коваль, заступник Галина Савицька, Меланія Волинець Білинська, директор Школи Мирослав Брилинський, Олексій Дзядів та інші.

Ми, колишні учениці гімназії в діяспорі, особливо горді із почину д-ра Василя Лева, ініціятора і головного редактора „Пропам'ятної Книги гімназії СС. Валиліянок", яка появилась 1980 року, а друга частина вийшла друком у 1984 році. Проф. В. Лев думав ще про видання третьої частини „Пропам'ятної Книги" присвяченої головно ученицям-героїням, з яких багато заслано на Соловки та в інші табори смерти, і про яких за большевицької системи не можна було згадати в попередніх книгах. Д-р Василь Лев дуже багато праці вклав до появи цих книг, бо багато членів із попередніх Редакційних колегій не вірили, що це можна зреалізувати й тому залишили свої пости. Проф. одначе не відступив і при малій, але гармонійній співпраці Редакційної колеґії і Ділового комітету допровадив діло до успішного кінця.

Всі колишні учениці гімназії, в міру своїх спроможностей, зложили пожертви на видання книги, розпродали дуже багато її примірників і також немало переслали в Україну.

І тепер, напередодні нашого третього з'їзду у Львові, до якого нас запрошено з доповідями, ми вибрали Діловий комітет в діяспорі. Його очолює проф. Дарія Верґановська-Винників, цілим серцем віддана ідеї з'їзду, бо ж це її кляса організує з'їзд. Ми, інші члени, не можемо бути гіршими і хоч щирими пожертвами на ту ціль мусимо допомогти зреалізувати це нелегке діло. Думаємо, що з нагоди цього з'їзду повляться у Львові якісь дописи, що будуть оформлені хоч в скромному виданні-доповненні до наших пропам'ятних книг.

Розуміючи нелегке фінансове становище організаторів, Діловий комітет в діяспорі заплянував збірку на ту ціль, як і наші доповіді, повезе особисто голова Ділового комітету у діяспорі проф. Дарія Винників, яка проживає у Канаді і з якою ми є у постійному контакті.

С. Бернадин

Творець...

(Закінчення зі стор. 2)

ного народу і його історією. Сповнені високим духовним змістом роботи Сліпченка „Ніка", „Початок", „Творення", „Сад вічности", „Передчуття" та інші виконані на поезії Н. Давидовської. У цих творах відчуваються глибокі філософські інтерпретації життя, буття і смерти, зображені засобами пластичних алегорій та метафор. До картини „Хліб Вжесневських" можна б додати й іншу назву „Хліб наш насущний...", в якій автор правдиво і майстерно зобразив і хліб, і булочки і колачі, бо вони символізують духовне і земне наше єство.

Виставка привернула увагу не тільки глядачів з Торонто, але з інших міст Онтаріо. Сподіваємося, що художник В. Сліпченко і надалі творитиме на благо українського народу.

Олекса Варавва...

(Закінчення зі стор. 2)

родина Вараввів перебувала найдовше — від літа 1946 року, в таборі Ді-Пі у Шляйсгаймі біля Мюнхену. Звідтам еміґрувала до ЗСА — в червні 1950 року.

З приїздом до ЗСА розпочався новий етап на життєвому шляху О. Кобця. Спочатку проживав із сім'єю на сході Америки, а при кінці 1952 року прибув до Баффало. В 1952 році нав'язав контакт зі „Свободою". В тому часі „Свобода" почала видавати — раз на тиждень — літературний додаток. Членом редакції цього додатку був Василь Чапленко, якого О. Кобець знав ще з часів видавання „Нової Громади" в Києві. І саме з ним О. Кобець нав'язав контакт. Деякий час співпрацював з „Веселкою", яка почала виходити в 1954 році.

У Баффало О. Кобець активно включився в життя громади. Виступав з доповідями у клюбі „Наша Хата", який тоді існував у Баффало, промовляв на імпрезах. Разом зі своїм сином Олександром редаґував журнал „Наша Церква" при своїй парафії (Українська Автокефальна Православна Церква Св. Тройці). Багато уваги й труду присвятив українській молоді як її виховник і учитель. Вчив на курсах українознавства, що їх провадили СУМ і Пласт, а згодом зорганізував власну школу українознавства, яку зареєстрував у Шкільній Раді УККА. Часто запрошувано його на виховника молоді, яка таборувала на сумівській оселії „Холодний Яр". Окремо слід відзначити піклування О. Кобця своїми внуками — дітьми молодшого сина Олега.

Перебуваючи у Баффало, О. Кобець відшукав у Конґресовій Бібліотеці у Вашінґтоні свій твір „Записки полоненого" і перевидав у 1959 році в Німеччині. Видав у 1961 році збірку „Сонце сходить", в яку ввійшли вірші і дрібні прозорі твори. Мав у пляні написати „Записки письменника" і „Записки еміґранта". Почав реалізувати перший задум. Дещо з запланованих „Записок письменника" друкувалося в паризькому „Українському Слові", в 1959 році, а також у збірнику „Безсмертні", присвяченому неоклясикам (1964). Дещо лежить ще певно в машинописі, а дещо зберігається, можливо у магнетофонних записах, які свого часу робив Леонід Полтава для „Голосу Америки". Щодо „Записок еміґранта", то О. Кобець не мав змоги навіть почати їх. Перешкодила цьому смерть. Помер 5-го вересня 1967 року. Його дружина Марта померла значно пізніше — 27-го лютого 1983 року. Обидвоє поховані на цвинтарі Св. Матвія у Вест Сенека біля Баффало.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, 25-го лютого 1993 р. несподівано відійшов у вічність мій найдорожчий МУЖ

бл. п.

ВОЛОДИМИР СТАСИШИН

колишній професор гімназії у Львові і старшина І-ої Української Дивізії УНА

Цією дорогою, складаю мою найщирішу подяку усім, що своєю участю у похоронних відправах віддали останню прислугу і пошану покійному Володимирові, а мені старалися улегшити мій невимовний біль і смуток.

Передовсім складаю мою щиру подяку о. Монс. С. Чомкові і о. С. Попкові за переведення похоронних відправ, особливо о. Монс. Чомкові за щирі прощальні слова під час Святої Літургії.

Моя дуже щира подяка дивізійникам-друзям Володимира, В. Салякові, М. Шевчукові і Г. Южину за дуже дбайливе підготування похорону, чого я сама не в силі була зробити.

Моя сердечна подяка, за щирі прощальні слова на Панахиді: В. Салякові, від друзів-дивізійників, А. Пришлякові від хору „Діброва", якого покійний був одним із диригентів, О. Кузьмі від Кредитової Кооперативи „Самопоміч", якої покійний був довголітнім бухгальтером, Софії Радьо за прощальне слово над могилою від усіх земляків зі Мшани, котрі приїхали з далеких сторін попрощати свого друга з молодечих літ.

Моя щира подяка В. Моті, котрий приїхав з дружиною із Монтреалю і його щирі слова-спомини на тризні.

Дякую О. Пришлякові за прощальні слова на тризні від Пласт-Прияту.

Сердечно дякую Романові Паньκову з Торонто, котрий приїхав попрощати свого хресного батька Володимира.

Висловлюю щиру подяку хорові „Діброва" за звеличення похоронних відправ як рівнож дивізійникам, котрі віддали останню пошану своєму другові по зброї у почоті з прапорами під час Панахиди і на цвинтарі, та за несення домовини на місце вічного спочинку.

Моя сердечна подяка всім хто зложив пожертви на листи: „Дітям Чорнобиля", „Вісті Комбатанта", приятелям за зложення пожерта на відновлення церкви у Мшані біля Львова і членкам Союзу Українок за пожертви на Український Музей в Ню Йорку.

Щира подяка Е. Ковальській і Софії Радьо за гостинне прийняття і нічліги для приїжджих гостей.

Висловлюю мою щиру подяку всім рідним, приятелям і знайомим за надіслання квітів, пожерта на Служби Божі за співчуття листовно чи телефонічно.

Щиро дякую Народному Домові — голові А. Наконечному за уживання залі і Дидинові за приготування тризни.

Накінець моя подяка похоронному заведенню Е. Ковальчукові за солідне виконання своїх обов'язків.

Щире спасибі всім, від мене і сестри покійного Галини Баландюк з родиною, що в цей невимовно болючий час допомагали нам переносити наше горе.

Хай Всевишній нагородить вас усіх своїми щедрими ласками.

Горем прибита — СТЕФАНІЯ СТАСИШИН

Збіркові листи в пам'ять бл. п. Володимира Стасишина в Гартфорді, Конн.

Листа „ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ"

150 дол. — Стефанія Стасишин;
100 дол. — д-р Андрій Мацюрак — Чикаґо;
по 50 дол. — Станиця І-ої Української Дивізії УНА в Гартфорді Е. Сивенька;
по 30 дол. — Р. Сивенький, О. Сивенький;
по 25 дол. — О. Л. Кінах, Мирослава Кузьо, О. С. Кузьма, А. Олексишин і Б. Козинський, д-р Ю. Остапюк, Т. Сивенький, Е. Сиротюк, І. Чайковська;
по 20 дол. — Н. Гафткович, Р. Платош, А.А. Пришляк, П.С. Пришляк, В. Салак, Ж. Розвадовська, Р.Л. Романишин — Флорида, В. Теслюк, М.Л. Шевчук;
15 дол. — Е. Ковальська;
по 10 дол. — А. Богданів, Р. Воробель, В. Захарясевич, М. Зень, П. Крамар, М. Куртяк, Мирон Кузьо, В. Левський, О. Мединська, Л. О. Статкевич, Е. Стельмах, І. Сірський, І. Табель, С. Фаль, Н. Федоркевич.

Листа на „ВІСТІ КОМБАТАНТА"

по 50 дол. — Володимир і Марія Мота — Монтреаль, Ярослав Паньків, Роман Паньків — Торонто, Станиця І-ої Української Дивізії УНА, Стефанія Стасишин;
по 25 дол. — мґр Борис Крупа, С. Сенчук;
по 20 дол. — В. Гаврилюк, С.Григорчук — Філядельфія, інж. А.А. Пришляк, В. Саляк, Р. Сивенький, д-р О. В. Теслюк, М. Л. Шевчук;
по 10 дол. — Б. Антонишин, А. Богданів, П. Бойчук, Б. Дзюбіна, О. Гладун, Е. Ковальська, Н. Кравців, М. Куртяк, М. М. Кузьо, В. Макійчек, З. О. Мандич, В. Пелещук, Л. Рокецький, Л. О. Статкевич, проф. І. Телюк, П. С. Шагай, Г. М. Южин, С. С. Фаль, І. Л. Ярищ.

Листа на ВІДНОВЛЕННЯ ЦЕРКВИ У МШАНІ біля Львова

по 50 дол. — П. Ґ. Демків, Стефанія Стасишин;
30 дол. — Е. Сивенька;
по 20 дол. — С. Григорчук, І. Л. Когут, З. Панас, С. Радьо, О. Семенюк, Т. О. Цвик.

Листа на УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в НЮ ЙОРКУ

по 25 дол. — Катя Гадзевич, С. Кухіль, д-р Я. І. Остапюк.

Ділимося сумною вісткою, що з волі Всевишнього відійшла у вічність 29-го квітня

СВ. П.

ЄВДОКІЯ КУШНІРЧУК

на 88-му році життя

ПОХОРОН відбувся 5-го травня 1993 року до Українського Мавзолею у Вашінґтоні Д.К.

Горем прибиті:
муж — РОМАН СЕМЕН
дочка — МАРІЧКА з мужем САВАРИНОМ
син — ПЕТРО з дружиною СОФІЄЮ
в Україні син — МИКОЛА з дружиною МАРІЧКОЮ
внуки — ГАЛИНА з чоловіком МИХАЙЛОМ КУЧЕРОМ
правнуки — АНДРІЙКО, СТЕПАН і МАРІЧКА
Дальша родина в Космачі на Гуцульщині

Виставка І. Мельник-Гаврилюк в Норт Порті

В Норт Порті, Фла., відбулася виставка оригінальних картин, скомпонованих з фльоридських мушельок мисткині Іванни Мельник-Гаврилюк з Торонто. Офіційне відкриття відбулося 20-го березня.

Картини можна було оглядати також в неділю, 21-го березня, в Українському Релігійному і Культурному Осередку св. Андрія у Норт Порті. Виставку відкрила Міра Повх.

Мисткиня виставляла також свої картини у збірних виставках в Торонто. Тут виставила 21 картину. Орнаментальні картини І. Мельник-Гаврилюк виявляють оригінальність, свіжу думку, нові творчі ідеї. Це виключно композиції квітів, (ромени, соняшники, айстри, хризантеми), гілок, китиць, метеликів. Красу природи Мельник-Гаврилюк передала не тільки фарбами — акварелею, але й різнородними мушлями, виловленими з глибин океану. Мушлі і мушельки перетворені в квіти, роблять гарне враження своєю небуденною красою. Все було солідно виконане, естетично розвішане, одним словом гарно оформлене.

Виставка увінчалась великим успіхом. Фльоридська публіка сердечно привітала таку виставку, а доказом цього була велика фреквенція. Публіка цікаво оглядала і купувала.

Бажаємо мисткині І. Мельник-Гаврилюк дальших успіхів у її творчій праці.

Присутній

ЗАКЛИК

Шановна українська громадо!

Як відомо із світової преси, нові докази категорично свідчать про велику несправедливість американського департаменту юстиції (ОСІ) у фальшивому оскарженні Івана Дем'янюка. Вже у 1978 р. ОСІ мав конкретні дані, що І. Дем'янюк не був катом в Треблінці, але все таки започаткував і вперто продовжував судовий процес проти нього.

Минулого літа федеральний апеляційний суд 6-ої округи у Синсиннаті, Огайо, із своєї власної ініціятиви наново відкрив справу видачі І. Дем'янюка до Ізраїля. Такий крок без прецеденту в історії американського права. У своєму розпорядженні федеральний суд зазначив, що зробив це рішення, бо „зайшли серйозні питання щодо поведінки американських прокураторів". Цей суд має право уневажнити видачу Дем'янюка і тоді Ізраїль, згідно з умовами договору з ЗСА, буде змушений відіслати підсудного до Америки.

Справа Дем'янюка вже тягнеться 15 років, емоційно і фінансово вичерпуючи його родину, котра напопегливо працює в його обороні. Українська діяспора жертвенно підтримувала цю працю. На жаль, знайшлись особи, котрі, без жадної фахової підстави критикували професійну оборону і своїми наклепами довели до повного краху фонду оборони.

Нарешті прийшла велика нагода закінчити цю несправедливість проти І. Дем'янюка. Було б ще більш несправедливим, якщо в моменті коли цілий світ, включно із Ню Йорк Таймсом, закликає до оновленого повного розгляду цієї справи, родина Дем'янюків не мала фондів щоб нарешті захистити свого батька. Їм треба негайної щедрої фінансової допомоги. Просимо висилати ваші датки безпосередньо на нижче подану адресу — це є єдиний фонд допомоги оборони Дем'янюка: John Demjanjuk Defense Fund, P.O. Box 92819, Cleveland, Ohio 44192.

Едвард Нишник, голова, Фонд Оборони Дем'янюка

Адв. Андрій Филипович
Адв. Михайло Варис, мол.
співголови Комітету оборони при Українсько-Американському Товаристві Адвокатів

Праця для України продовжується

Товариство Гуманітарної Допомоги Україні в Норт Порті, Фла. не зраджуючись деякими несприятливими подіями в Україні, котрі не працюють на користь відбудови і закріплення самостійности і незалежности, продовжує свою працю активно вже чотири роки.

Річні загальні збори Товариства відбулися 2-го лютого 1993 року в присутності більшости членів та з участю голови ККДУ д-ра Б. Бурачинського.

Праця Товариства розгорнена на всегромадській площині. Головною метою цьогорічної праці було (і є) придбання фондів для підтримки Дипломатичних представництв України. Збірка дала суму 14,475 дол. котрі переслано на зазначену мету. Переведено Різдвяну Коляду з вислідом — 4,000 дол.

За згадані акції належиться заслужена подяка інж. Я. Букачевському, котрий вже четвертий рік є відповідальним за всі збірки. Рефрентам зовнішніх зв'язків Й. Іванову та П. Підгородецькому велика подяка за активну працю. Вони написали 28 листів та декілька разів збирали підписи до конґресменів і сенаторів, як і до Президента ЗСА, з домаганням уважного ставлення в своїх рішеннях відносно справ України, зокрема, проблеми ядерної зброї. Як завжди точний і акуратний, касієр Товариства інж. М. Кузьма в своїх підсумках повідомив Загальні Збори, що за неповні чотири роки діяльности Товриства до каси надійшло 169,700 дол., котрі передано до „вищих інстанцій" для допомоги Україні. Якщо взяти під увагу, що Товариство Гуманітарної Допомоги Україні в Норт Порті складається зі самих „сеньйорів", то думаємо, що можемо служити прикладом іншим українським громадам!

Відбуто зустрічі з інж. О. Кузьмою — членом Екзекутиви для справ Чорнобиля в ЗСА, з О. Лавриновичем — заступником голови Руху на Україні.

„Карнавалова забава" принесла чистого доходу понад 2,000 дол., як і кожного року.

Разом з Громадським комітетом нашої околиці було відзначено дату Чорнобильської трагедії та Свято Державности 24-го *серпня* з доповіддю активного члена Товариства Галини Король.

Д-рові Володимирові Королеві, засновникові Товариства і (одночасно) голові, корий впродовж 3 літ з повною посвятою працював для добра Товариства (а тим самим і України), голова ККДУ д-р Б. Бурачинський висловив спеціяльну подяку і признання за успішну працю.

Нову управу на 1993—1994 рік очолив інж. Б. Ващинський. Висловивши подяку за довір'я, інж. Ващинський відразу повідомив присутніх про широко закросні пляни Товариства на майбутнє.

Щасти Боже новій управі осягнути добрі успіхи!

Галина Король

Відбиванкові першості УСЦАК відбудуться в Чикаґо

Згідно з уповноваженням Управи УСЦАК, цьогорічні, 35-ті відбиванкові першості Української Спортової Централі Америки і Канади, влаштує УАСТ „Леви" Чикаґо. Представник Ділового Комітету турніру д-р Юрій Куріца інформує українські відбиванкові осередки, що змагання турніру, визначені на суботу, 22-го травня цього року, відбудуться на спортових площах залі Рек Плекс у Моунт Проспект, Іллиной.

Діловий Комітет і Управа відбиванкової ланки УАСТ „Леви" Чикаґо, вишлють на адреси всіх українських спортових осередків, що є членами УСЦАК, обіжник, в якому будуть подані детальні інформації про турнір.

Управа УСЦАК пригадує провідникам усіх українських відбиванкових дружин, що учасниками першенств можуть бути осередки, які є дійсними членами УСЦАК і мають вирівняні членські вкладки до Централі до 1993 року. Заглеглі вкладки можна вислати до УСЦАК теж через Діловий Комітет турніру на адресу його представника: George Kuritza, 110 N. Home Ave. Park Ridge, Ill. 60068; tel.: (708) 823-0430, Fax (708) 823-0431.

Однорічна висота вкладки до УСЦАК даного осередку виносить 25 дол.

Спортова програма Українського Фестивалю

Спортова програма Українського Фестивалю в Голмделі, Ню Джерзі, під патронатом УСЦАК, відбудеться в суботу, 19-го червня. У спортовій програмі запляновані футбольні турніри в групах старших і юнацтва, а теж трійкові відбиванкові турніри в групах жіночій і чоловіків.

Зацікавлені провідники українських дружин можуть звертатися по детальні інформації до проводу турнірів: Ukrainian Festival Sports P-m, 943 Garden St. Union, N.J. 07083.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Відкритий міжнародний футбольний турнір на „Верховині" в Ґлен Спей

Четвертий річний футбольний міжнародний турнір відбудеться під патронатом УСЦАК на оселі УБС „Верховина" в Ґлен Спей, Н.Й., 4-го липня цього року. Турнір організовує УСВТ „Чорноморська Січ". Зацікавлених провідників українських дружин просимо звертатися по детальні інформації до Управи Т-ва: Chornomorska Sitsch, 680 Sanford Ave., Newark, N.J. 07106.

Збірна відбиванки України в іграх за чашу Европи

Ігри за чашу Европи розпочалися в групах, по закінченні яких продовжуватимуться в міжгрупових зустрічах, до яких закваліфікуються переможці. Суперники груп зустрічаються двічі: на виїзді і вдома. В першій зустрічі збірній України довелося відбути змагання на виїзді в Тель Авіві, Ізраїль, із збірною тієї країни. Після завзятої гри збірна України перемогла вислідом 15:7, 15:10, 11:15, 15:11. Відплатні змагання мали відбутися на початку березня ц.р. в Києві. У складі збірної України виступали: Черняга, Гудима, Зайцев, Гатін, Мушенко, Коров'янський, Бушний, Коломоєць, Кравчук.

Черговими суперниками збірної України будуть репрезентації Данії і Румунії.

Чи осягне Сергій Бубка висоту 6 м 20 см?

Сергій Бубка — чемпіон і рекордсмен світу в скоку у висоту з жердиною, має намір в цьому році продовжити боротьбу з земним тяжінням і додавати сантиметри до своїх світових осягів в залях та на стадіонах.

Сергій переконаний, що скок з жердиною на „космічну" висоту 6.20 — завдання цілком реальне, принаймі для нього. 29-річний „суператлет" з Донецька приступив до тренувань в Берліні, де тимчасово живе. Вже в цьому році Бубка встановив нові рекорди, в тому числі в міжнародних змаганнях, що відбулися в його рідному Донецьку.

Тепер Бубка розпочав солідну підготову до серпневого чемпіонату світу, що відбудеться в місті Штутґарті, Німеччина. (Між іншим, в 1986 році в цьому місті Бубка здобув титул чемпіона Европи). Цьогорічний успіх Бубки дозволив би цьому славному атлетові, за плечима якого 34 поправки у таблиці світових рекордів, забути про провал на Олімпіяді в Барсельоні, де абсолютному рекордсменові не підкорилася початкова висота. На шляху до Штутґарту Сергій, можливо, виступить на двох-трьох змаганнях, але не більше. Перед Барсельоною, вважає Бубка, він виступав надто часто.

Скок з жердиною — це все життя Сергія Бубки, його фах: „Я цілком поглинутий цією роботою, намагаючись на кожних змаганнях досягати найвищих вислідів. Це продовжуватиметься ще два-три роки, якщо все піде гаразд — до 1996 року." — каже Сергій. До юних спортовців Бубка наголошує: „заплянувати" світові рекорди не можна. І хоча 6.20 — цілком реальна висота (нинішній рекорд світу однаковий в залях і на стадіонах — 6.15), але щоб вона підкорилася, необхідний збіг багатьох сприятливих обставин.

О. Шапаренко тренує веслярів Еспанії

Славний український весляр, багаторазовий чемпіон цього спорту, Олександер Шапаренко працює згідно із контрактом в одному з веслярських клюбів в Еспанії. Не зважаючи на цю працю, О. Шапаренко залишається президентом Федерації Веслування України. Розмовляючи недавно із спортовими журналістами, Шапаренко, між іншим, сказав: „Я договорився з еспанцями, щоб вони запросили українських веслярів на змагання. Крім того, еспанська Федерація дала згоду післати свою дружину до участи в змаганнях — Меморіялі Рябчинської, який нарешті повернувся в Україну. Лише один раз після їхнього встановлення вони проводилися в Україні, в Житомирі. Потім їх було включено до міжнародного календарця і вони наприкінці травня щорічно збирали веслярів у Москві, в Крилатському. Різні етапи переживав Меморіял, присвячений українській веслярці, котра трагічно загинула кілька місяців після Олімпіяди в Мюнхені, в якій вона перемогла на порозі свого 25-річчя. Тепер адресою Меморіялу стає Тернопіль. Тут обладнується веслова база, на яку веслярі з европейських країн зможуть діставатися без ускладнень". Шапаренко вже обговорив з Міжнародною федерацією справу про необхідність включити регати в Тернополі до її календаря вже від 1994 року. Отже, президент Федерації веслярів України, хоча й працює за кордоном, продовжує виконувати свої обов'язки.

Подав О. Твардовський

Україна потребує нашої допомоги

Ню Йорк (РСГ). — Федеральна Кредитова кооператива „Самопоміч" в Ню Йорку, у своєму річному звіті за 1992 рік, подає, що ця установа за минулий рік видала на розбудову українського життя 139,346 дол., а саме: Академії св. Юра в Ню Йорку, школі українознавства, Товариству „Самопоміч", Ню Йорк, журналові „Новий Світ", молодечим організаціям, громадським організаціям, релігійним організаціям, науковим установам, мистецьким організаціям, на оборону людських прав, харитативним установим, фільмовим студіям, на допомогу Україні, на оголошення в процесі, зовнішні зв'язки, коляди й виховні і громадські послуги.

Під цю пору активи кредитівки виносять 213,912,338 дол.

На Річних зборах кооперативи, що відбулися 14-го березня 1993 року в авдиторії Академії св. Юра в Ню Йорку, Богдан Й. Кекіш, президент ФКК „Самопоміч", проголосив збіркову акцію на закуп будинку для українського консуляту в Ню Йорку. Кожний член повинен зложити на ту ціль, зі своїх ощадностевих річних відсотків свою лепту в сумі від 100 - 200 дол. Збори схвалили його заклик, і в Кредитівці вже відкрито спеціяльне конто, куди члени можуть вкласти свої пожертви.

Тепер консулят приміщений на 49-ій вулиці й 3-ій аве. в Ню Йорку й платить місячно 10,000 дол. ренту.

Щоб оминути коштовного ренту, вирішено купити цей будинок. До цієї акції закликається усі кредитівки нюйоркського стейту й Нової Англії. Кожний член кредитівки має особливу нагоду стати будівничим українського консуляту. Україна вийшла на світову арену й нашим обов'язком є допомогти їй бути речником українського народу у вільному світі. Наша молодь йшла в Україну в 1991 році перед загальними виборами на президента України з кличами „Хто, як не ми"?, „Як не тепер, то коли"?, а це й зараз є дуже а дуже актуальним. Допоможім своїми навіть мінімальними датками закупити приміщення для українського консуляту, бо цього від нас вимагає Україна. Старе українське прислів'я — „нитка по нитці, бідному сорочка", про що повинні пам'ятати не одиниці, але всі члени кредитівки.

Нові п'єси у виконанні драматичного ансамблю „Муза" у Торонто

Канадська земля збагачувалася приїздом нових емігрантів, а серед них своєю працьовитістю виділялися українці не тільки освоюючи цілинні прерії, а також організаційними здібностями щоб бути матеріяльно забезпеченими.

Ці прикмети добре підмітив поет і гуморист Борис Олександрів, пишучи комедію-шарж про приїзд до Торонто українців по Другій світовій війні. П'єса надзвичайно цікава, повна гумору, яку варто побачити і пригадати нашу впертість і винахідливість.

Комедія „Кар'єра доктора Цибулі" йтиме у неділю, 30-го травня, год. 3-тя і год. 7-ма вечером.

Друга п'єса „Операція на совісті", автор Володимир Канівець, йтиме перший раз у Канаді в неділю, 30-го травня, год. 3-тя і година 7-ма вечером.

Не всім відомо про горезвісний 1937 рік, коли за „мудрими вказівками" Комуністичної партії фабрикували „ворогів народу" і невинно засилали у нетрі Сибіру.

Обидві п'єси під режисурою Михайла Ґави на сцені театру Інституту св. Володимира, 620 Спадайна аве. і в Торонто.

Для преси і гостей з України вхід безплатний.